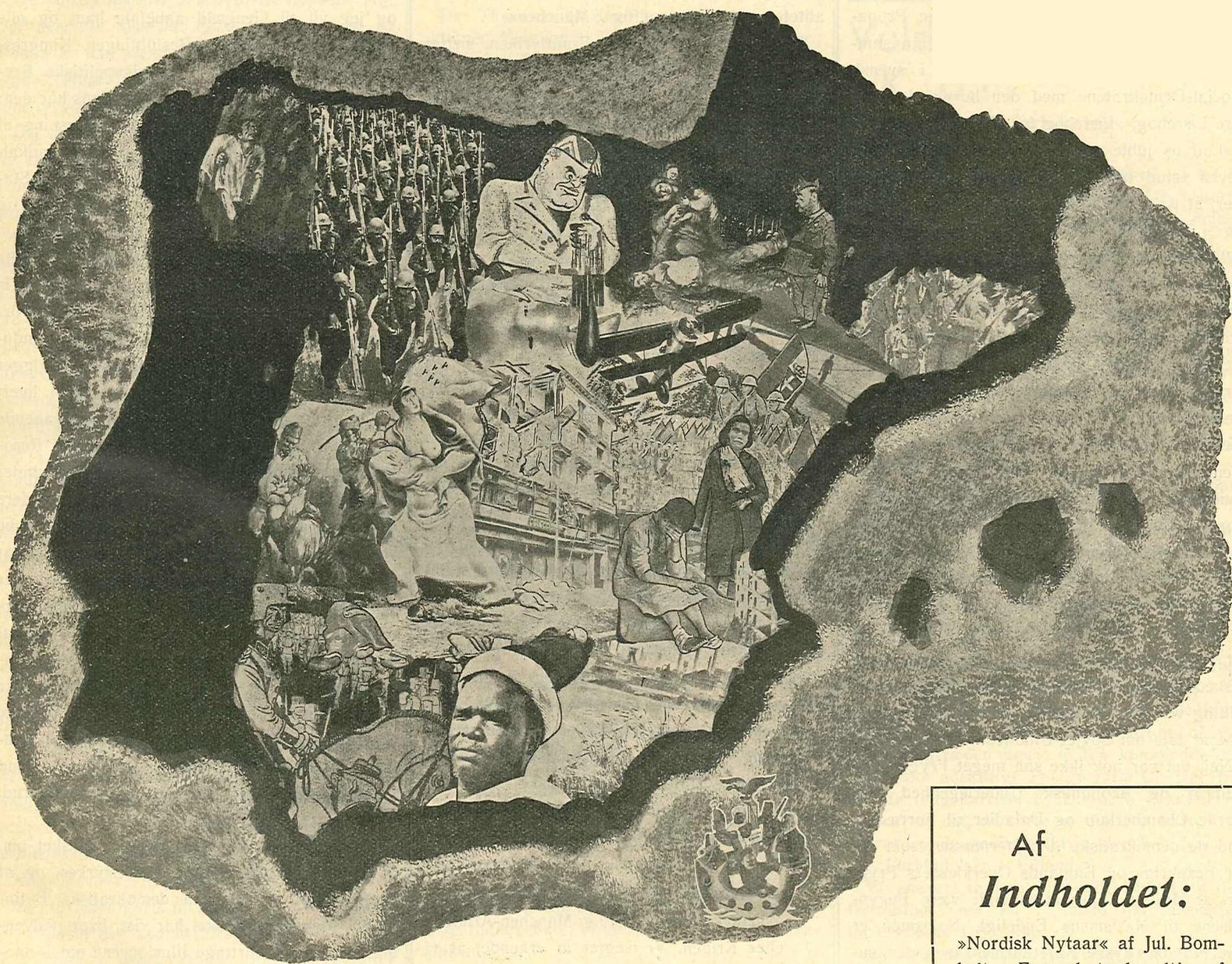


Spanien lider Nød!



Af *Indholdet:*

»Nordisk Nytaar« af Jul. Bomholt, »Fremad trods alt!« af Poul Hansen, »Bag de spanske Fronter« af Egon Højland, »Voldsom Splittelse i K. U.«, »Fra den faglige Arbejdsmark«, »Frontlyriken« (et Indlæg og et Svar), S. U. I., Digt af Stenholt - Laursen, Dagbogsblade, Organisationsnyt m. m. m. Desuden Nytaarshilsener fra hele Landet.

Mælk til spanske Børn

*Matteottifonden gennemfører en ny Mærkeindsamling.
Alle D. s. U.ere maa deltage aktivt heri.*

Bag de spanske Fronter

Et gigantisk Oplysningsarbejde iværksat blandt Folkehærens Soldater, Civilbefolkningen og alle saarede, syge og Børn

De spanske Børn lider Nød

Vor Kammerat

Egon Højland

har i to Aar deltaget i den spanske Borgerkrig og skildrer i denne Artikel Arbejdet bag Frontterne.

DET SPANSKE FOLK fører Kamp mod to Fjender, der er nøje forbundet med hinanden, *Fascismen* og *Uvidenheden*. Et mægtigt Oplysningsarbejde er sat i Gang og viser trods Krigen overraskende Resultater, ja, det lyder utroligt at høre om Undervisning i Skyttegravene, men siden Oprørets Udbrud har over 200,000 Soldater ved Fronten lært at skrive og læse, og endnu flere Mennesker af Civilbefolkningen har tilegnet sig de mest nødvendige Kundskaber.

*

STRAKS EFTER Oprørets Udbrud indsaa den spanske Regering Nødvendigheden af et omfattende Oplysningsarbejde baade i Militæret og i den civile Befolkning. 40 % af det spanske Folk kunde hverken læse eller skrive. Der var ikke Uvilje mod at lære noget, men Reaktionen havde altid set sin Fordel i at holde den spanske Arbejder og Bonde i Uvidenhed om det, der for civiliserede Mennesker er naturligt Kendskab. Kun Overklassens Børn havde Lejlighed til at

besøge de katolske Skoler, Proletariatets Børn maatte hjælpe i Arbejdet med at skaffe det daglige Udkomme. Undervisningsbudgettet under den reaktionære Regering i 1935 viste 9 Mill. Pesetas, men under Folkefronten i 1937 142,9 Mill., og under Borgerkrigen er der alene i det republikanske Omraade oprettet over 10,000 nye Skoler.

Alle værnepligtige Skolelærere er samlet i Organisationen »Kulturmilitsen« under Undervisningsministeriets Ledelse. I enhver Enhed i Militæret finder Undervisningen af Analfabeter Sted. Ved Fronten, paa Hospitalet og i Øvelseslejren deltager Soldaterne alle med samme Iver og Flid, vel vidende om, at de erhvervede Kundskaber fører Republikken endnu nærmere mod den endelige Sejr.

I Pavserne mellem Slagene, ja, selv under Eksplosionen af Fjendens Bomber og Granater samles Soldaterne i Skyttegrave, og Læreren underviser saa efter Soldatens ABC, en interessant Skolebog, udgivet af Undervisningsministeriet. I Bogens Omslag ligger et Brevkort, stilet til Undervisningsministeren, hvorpaa Eleven skriver en Hilsen, naar han har lært at skrive nogenlunde. Alene i April 1937 modtog Ministeren over 13,000 saadanne Brevkort.

Hver enkelt Bataillon har sit Bibliotek. Over 1000 Frontbiblioteker findes i den spanske Folkehær, og desuden besøger nogle Auto-Biblioteker hver enkelt Front, saa Soldaterne kan bytte de gamle Bøger med nye.

Højttalervogne giver Musik ved Fronten, og en af »Kulturmilitsen« oprettet Kunstnergruppe viser sin Færdighed ved Koncerter og giver Forestillinger med et transportabelt Marionetteater.

Foredrag og politiske Oversigter finder Sted hver Dag. Hver Enhed har saavel militære Officerer som politiske. Polit-Kommissærerne har til Opgave

GUERRA DE INDEPENDENCIA NACIONAL

Gue-rra de In-de-pen-den-cia na-cio-nal

G-u-e-r-r-a de In-de-p-e-n-d-e-n-c-i-a n-a-c-i-o-n-a-l

u, e, a, i

G, r, r, d, n, p, o.



En Side af den spanske, republikanske Soldats ABC. Der staar: Krig for national Uafhængighed

at forestaa det politiske og kulturelle Arbejde, der er blevet gjort uundværlig i Folkehæren. Hver Bataillon har sin Vægavis og hver Brigade sin Avis, foruden at hele den republikanske Presse finder Vej til Soldaterne i Skyttegravene. Mange Steder er man saa heldig endog at have et Radioapparat, hvorfra de daglige Frontberetninger med Spænding aflyttes.

Bag Fronten ligger endnu større Muligheder for et effektivt Oplysningsarbejde saavel med Civilbefolkningen som med saarede Soldater i Hospitalet. Jeg har selv ledet Oplysningsarbejdet i en Hospitalsby og vil fortælle lidt herom.

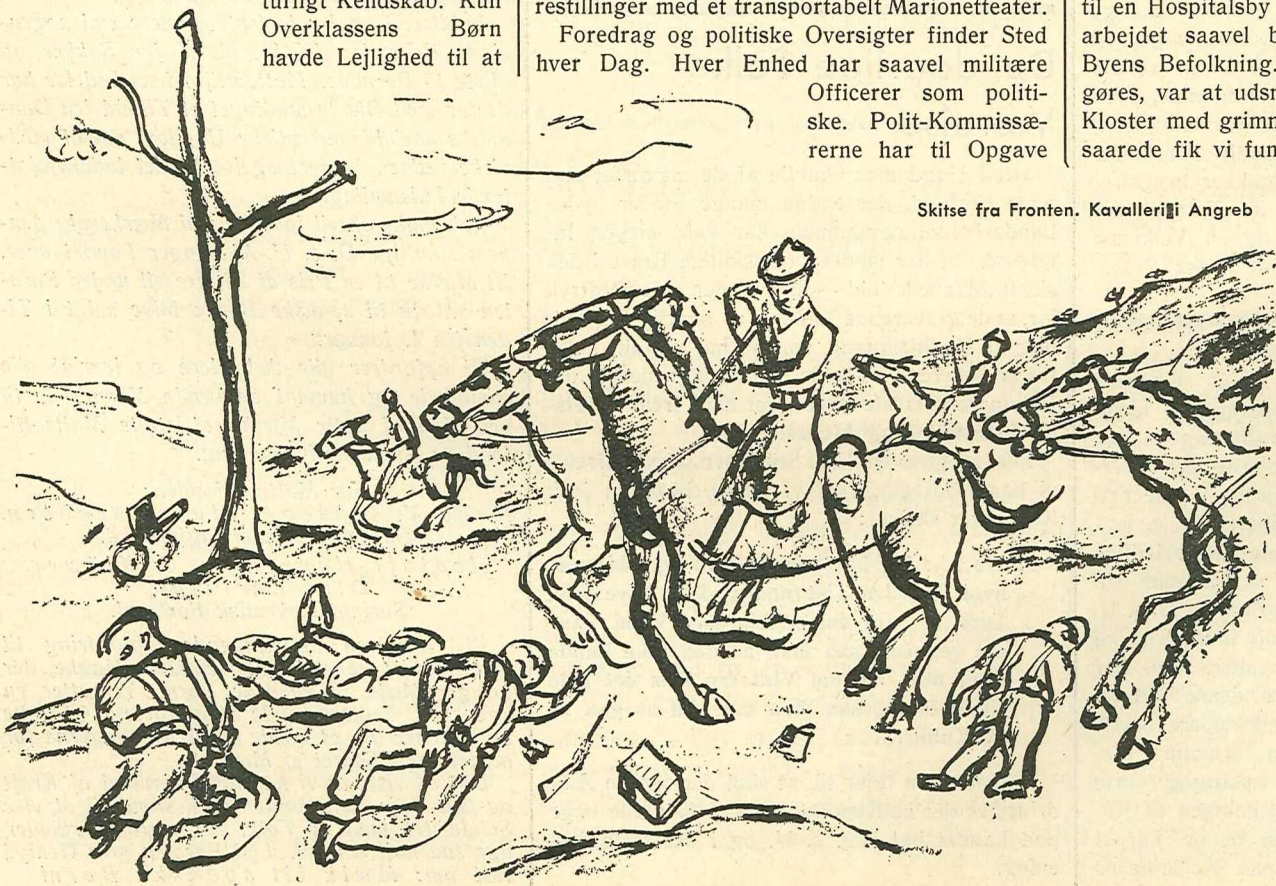
*

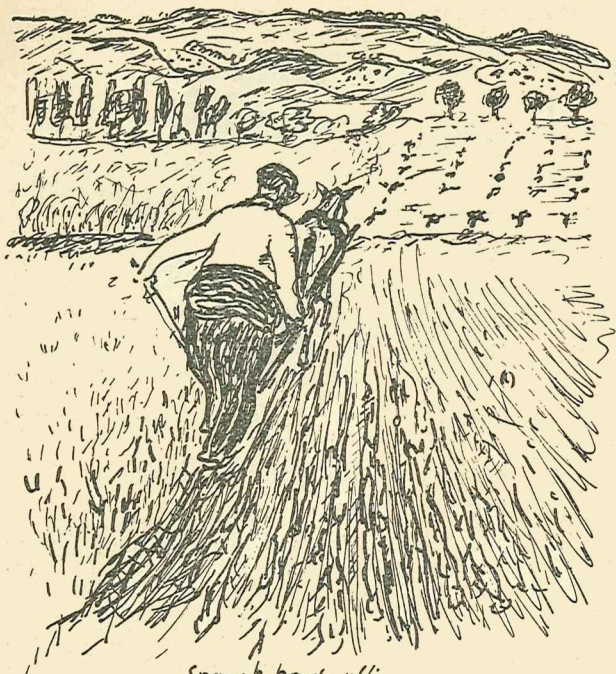
EFTER SOM SAARET at have overstaet et længere Hospitalsophold, blev jeg sendt til en Hospitalsby for der at organisere Kulturarbejdet saavel blandt Patienter som blandt Byens Befolkning. — Det første, der maatte gøres, var at udsmykke Hospitalet, et gammelt Kloster med grimme Lokaler. Mellem de lettere saarede fik vi fundet flere, der var i Stand til at male Dekorationer, og inden længe havde vi et Hospital, der blev kendt i hele Spanien for sin smukke Udsmykning.

Hospitalet var et af den internationale Brigades mange Hospitalet, og Størstedelen af Patienterne var internationale frivillige. De fleste kunde ikke gøre sig forstaaelige paa Spansk, saa vi maatte oprette en Skole i det spanske Sprog. Hertil sendte Undervisningsministeriet os en Lærer, og Undervisningen baade i Spansk for de internationale Kammerater og et Kursus i Læsning og Skrivning for Hospitalets spanske Personale tog sin Begyndelse.

Hospitalets Direktør og Polit-Kommissær var Medlemmer af Oplysningskom-

Skitse fra Fronten. Kavalleri i Angreb





Spansk bonde pløjer

Luno A. april 37.

Bonden pløjer — trods alt — 2 km bag Frontlinjen

missionen; den spanske Skolelærer fungerede som Sekretær og jeg som Formand. — Vi blev hurtigt klar over, at vi maatte skaffe vore saarede Kammerater nogen Adspredelse og først og fremmest international Litteratur og Presse. Et Bibliotek blev oprettet med over 3000 Bøger paa alle Sprog samt en Læse- og Spillesal, hvor Aviser fra Alverdens Lande var at finde. Billard, Bordtennis, Tennisbane og en Fodboldbane anskaffedes for de lettere saarede og Male- og Tegnerkursister for Kammeraterne, der maatte holde sig til Sengs.

Med Bistand fra Byens Skole fik vi Fart i Oplysningsarbejdet blandt Civilbefolkningen. Omtrent 200 Analfabeter meldte sig til vor første Skole, deriblandt en gammel Mand paa 62 Aar, der med mægtig Flid og Iver gav sig i Lag med ABC'en.

Byens Biografteater var blevet lukket ved Oprørets Udbrud, det tog vi i Brug i Oplysnings Tjeneste. Sociale Films forevistes, og de ugentlige Koncerter samlede fuldt Hus. En Gang imellem lavede vi Soldaterbal. Først opførtes nogle Sketsch, Soldaterne sang internationale Sange, og senere dansedes der Pericou, Pasadoble og andre spanske Danse.

I BYEN opholdt sig en Del forældreløse Børn fra Madrid, de blev adopteret af den internationale Brigade. Vi fik den samme Løn som vore spanske Kammerater, der med denne Løn selv maatte forsørge deres Familier. Vi derimod havde intet at bruge vore Penge til, saa vi gav dem til Oprettelsen af et Børnehjem og adopterede Børnene, d. v. s. vi gav hver det Beløb, det kostede at underholde et Barn. Den første Indsamling gav ca. 4000 Pesetas, og kort Tid efter kunde vi indvi det sjette Børnehjem, oprettet af den internationale Brigade. 50 Børn fik deres Hjem her — et Hjem, de var glade for.

Her følger en Beretning, skrevet af et af disse Børn:

»Min Fader arbejdede i en Frisørsalon, der ejedes af en Præst. Han blev afskediget og gik syv Maaneder uden at finde nyt Arbejde. I den Tid fik vi næsten intet at spise, for Far havde ingen Penge. Endelig fik Far Arbejde i Madrid,

men Mor maatte arbejde med. Hun gik om Morgen Kl. 10 og kom først hjem sent om Aftenen. Vi var fem Søskende, og Far tjente kun 2 Pesetas om Dagen (1½ Krone), men det varede ikke længe, saa blev han igen arbejdsløs, og vi havde slet intet. Vi blev opsagt fra vor Lejlighed, men fik en anden, hvortil vi maatte bære Møblerne 2 Kilometer. I Huset boede en venlig Dame, som gav os Børn Mad, naar Mor var paa Arbejde, hvor hun tjente en halv Pesetas daglig.

Igen fik Far Arbejde. Det varede dog kun to Maaneder, saa blev Frisørsalon, hvor han arbejdede, lukket. Otte Maaneder gik Far denne Gang, før han igen fandt Arbejde, men saa udbrød Oprøret. Vi havde et Værelse i Calle Toledo; min Moder og Søster sov i en Seng ved Vinduet og jeg i en anden Seng med min Broder Pedro.

Ofte hørte vi Kanonskuddene, og ofte blev der bombarderet; men vi blev hurtigt vant dertil. — 1. Novem-

ber faldt en Bombe foran vort Hus og ødelagde en Del af Huset. Min Moder og Søster faldt med de nedstyrtende Mure, og jeg saa dem ikke siden. Først fortalte man mig, at de var saarede, men senere fik jeg Sandheden at vide — min Moder og Søster var døde.

Pedro og jeg kom paa et Hjem, men blev snart efter med andre Børn fra Madrid sendt til Alicanteprovinsen til Byen Benisa. Jeg kom i Huset hos nogle Folk, hvor jeg maatte arbejde haardt fra Kl. 6 om Morgen til sent om Aftenen.

Saa oprettede de internationale Kammerater et smukt Børnehjem, og her flyttede jeg ind sammen med andre Børn. Alting har ændret sig, nu har jeg det godt, har Legetøj og faar god Mad. Vi gaar Ture, og vi lærer noget.

Naar jeg mærker denne Kærlighed fra vore internationale Kammerater, er jeg lykkelig.

Jeg føler i mit Hjerter Kærlighed og Tilknytning til disse Kammerater, der vil gøre os til Fremtidens Mænd.

Salud! Leve den internationale Brigade!

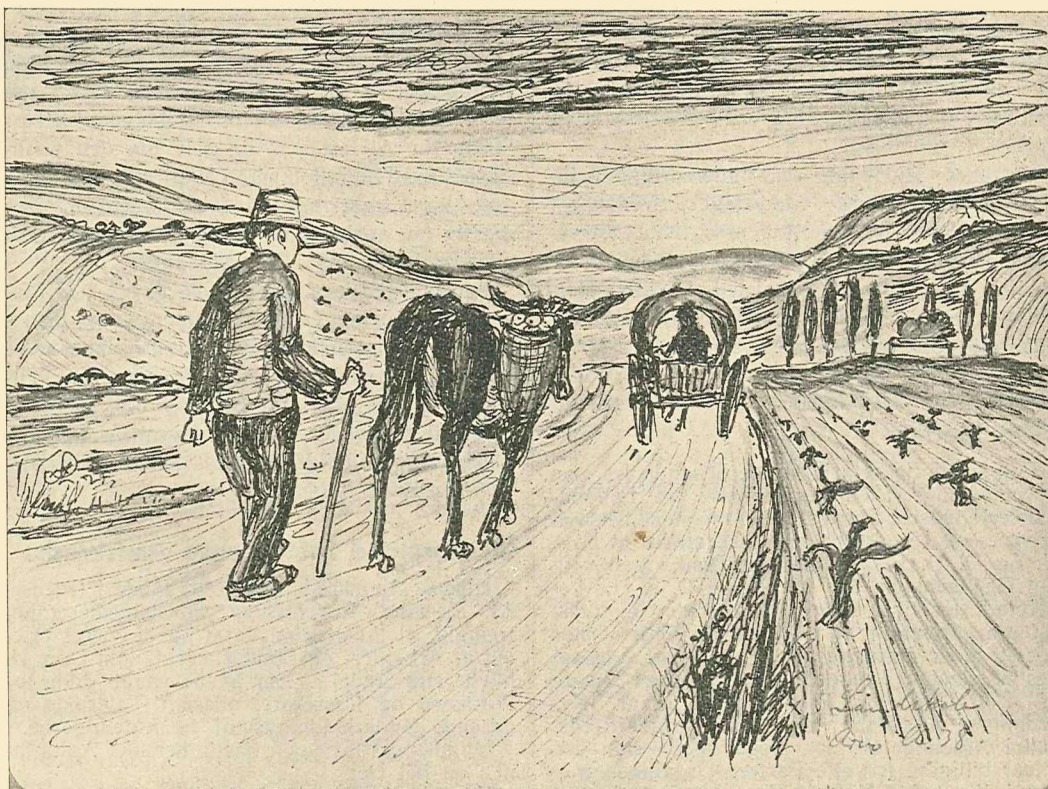
Antonio Perez.»

Vi gav altid Børnene vor Brødration. De trængte mere dertil end vi. Rationerne blev mindre og mindre — og i Øjeblikket raader en forfærdende Mangel paa de Levnedsmidler, Børnene behøver. Af Mælk, Mel, Sukker og Kød findes praktisk talt intet i det republikanske Spanien. Børnene sulter.

*

NU er den internationale Brigade ikke mere i Spanien. Men den kæmper stadig for Spanien. Og nu gælder det først og fremmest Levnedsmidler til Spanien, Mælk til spanske Børn.

Egon Højland.



Spansk Landevej